

Arrest

nr. 128 579 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad, de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. U diende uw eerste asielaanvraag in België in op 14 september 2011. U verklaarde toen sinds 3 maart 2009 in het lokale politiebureau van Karama te hebben gewerkt. Eind 2009 zou een lid van Assaëb Al-Haq u als politieagent om hulp hebben gevraagd bij het vervoeren van wapens, logistieke materialen en gevaarlijke personen. U zou niet meteen hebben geantwoord en op 8 juli 2010 zou deze persoon opnieuw naar uw huis zijn geweest en u gedwongen hebben een keuze te maken. U zou deze persoon hebben gesmeekt u met rust te laten, maar op 10 november 2010 zou u telefonisch zijn bedreigd. Men zou ermee hebben gedreigd u te vermoorden indien u werd gevonden. De dag nadien

zou er een boodschap op uw voorgevel zijn achtergelaten. Op 23 mei 2011 zou uw huis zijn beschoten. U besloot uw werk te verlaten en verbleef afwisselend thuis en bij vrienden in de buurt tot uw vertrek uit Irak in augustus 2011. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, uw politiebade, uw aanstelling bij de politie, documenten i.v.m. de klacht die u bij de politie neerlegde en een verzendingsbewijs.

Op 12 maart 2012 besloot het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bij uw beroep dat u tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) legde u een aantal nieuwe documenten neer, nl. de overlijdensakte van uw broer (B.), foto's van uw verwoeste huis, onbenoemd mailverkeer en een aantal persartikels. De RvV volgde echter op 31 januari 2013 de beslissing van het CGVS.

U diende een tweede asielaanvraag in op 7 maart 2013. U legde toen de overlijdensakte neer van uw broer (B.) die op 20 mei 2012 zou zijn overleden en een dreigbrief die uw familie in januari 2013 zou hebben ontvangen. Op 11 maart 2013 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (beslissing 13quater).

Uiteindelijk diende u op 10 september 2013 uw derde en huidige asielaanvraag in. U verklaart via uw broer (G.) te hebben vernomen dat er een onderzoek tegen u werd ingesteld omwille van desertie van het politiekorps. Daarnaast zou u ook gezocht worden voor verboden wapendracht, omdat uw dienstwapen na uw vertrek bij de politie niet terug werd ingeleverd. Verder beweert u nog steeds door de groepering Assaëb Al-Haq te worden gevisieerd, zeker nu zij zich hebben afgescheurd van de partij Al Tayyar Al-Sadri en uw familie deze partij sympathiseert. Leden van Assaëb Al-Haq zouden ook uw familie in Irak lastigvallen. Tot slot haalt u ook de algemene onveilige situatie in Irak aan als reden waarom u niet kunt terugkeren.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een scan neer van drie attesten van het Ministerie voor Politiezaken en een origineel verzendingsbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw werk als politieagent en uw problemen met Assaëb Al-Haq op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende documenten voorlegt en bijkomende verklaringen doet die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien dienen er in verband met de dreigementen die u in Irak beweert te hebben ontvangen enkele kanttekeningen te worden gemaakt.

Zo is het opmerkelijk dat u in dit verband verklaart dat er zich naast de moord op uw broer in mei 2012 geen andere feiten meer hebben voorgedaan (gehoorverslag CGVS, p.7 en 8). Dit strookt immers niet met wat u bij uw tweede asielaanvraag verklaarde, nl. dat er in januari 2013 nog een dreigbrief bij uw familie zou zijn afgeleverd (zie gehoorverslag DVZ d.d. 7/03/2013 vraag 15). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, bevestigt u dat er een dreigbrief was aangekomen en stelt u dat u bedoelde dat er na deze dreigbrief geen andere problemen meer waren geweest (gehoorverslag CGVS, p.9). Dat u echter ook expliciet de vraag was gesteld of er na de dood van uw broer nog concrete dreigementen waren geweest (gehoorverslag CGVS, p.8), maakt dat aan dit argument geen waarde kan worden gehecht.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw broer zou zijn vermoord, erg bedenkelijk. U beweert in dit licht dat leden van Assaëb Al-Haq aan uw deur stonden en zij uw broer (B.) – die goed op u zou lijken – hebben vermoord in de veronderstelling dat hij u was (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Dat zij een dergelijke vergissing zouden begaan, valt echter niet te rijmen met uw verklaring dat Assaëb Al-Haq heel nauwkeurig te werk gaat, dat zij goed weten wanneer ze een aanval moeten uitvoeren en dat zij de plaats en het moment van de aanval goed bestuderen (gehoorverslag CGVS, p.8 en 9).

De bedenkelijke verklaringen die u bij uw huidige asielaanvraag aflegt over uw problemen met Assaëb Al-Haq en het feit dat deze problemen reeds eerder ongeloofwaardig werden beoordeeld, maakt dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht.

Verder zijn uw verklaringen i.v.m. uw bewering gezocht te worden voor desertie ook maar weinig overtuigend.

U legt in dit licht 3 (niet-originele) attesten neer die moeten bewijzen dat er een klacht tegen u werd ingediend voor desertie en verboden wapenbezit (gehoorverslag CGVS, p.5). Over wie u deze documenten heeft bezorgd, blijft u echter heel vaag. U verklaart dat een vriend van uw broer die werkzaam is bij het algemeen directoraat uw broer ervan op de hoogte bracht dat er een veroordeling tegen u was uitgevaardigd (gehoorverslag CGVS, p.5). Wie die vriend of wat zijn functie is, kunt u echter helemaal niet duiden (gehoorverslag CGVS, p.6). Dat u niets meer weet te zeggen over deze persoon en dus ook over de herkomst van uw documenten is opmerkelijk, zeker gezien dit uw enige bron is waarop u zich baseert om te stellen dat er een zaak tegen u loopt. Er zou immers nooit een poging zijn gedaan om u persoonlijk of uw familie te contacteren in verband met de klachten die tegen u werden ingediend (gehoorverslag CGVS, p.5-6).

Bovenstaande vaststelling en het feit dat uw werk bij de politie reeds eerder ongeloofwaardig werd verklaard, maakt dat ook aan uw bewering gezocht te worden omwille van desertie en verboden wapenbezit geen geloof meer kan worden gehecht.

Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag werden reeds besproken (zie supra). Bovendien te worden bemerkt dat het hier niet om originelen gaat en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Irak dient te worden bemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Zuid-Irak te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld. Zowel in Basra, als in de heilige steden Kerbala en Najaf deden zich in 2013 weliswaar enkele aanslagen voor, doch het aantal burgerslachtoffers is beperkt gebleven. Ook in Babil vond een gering aantal grootschalige aanslagen plaats, waarvan de impact en frequentie beduidend lager is dan het geweld dat in Bagdad plaatsvindt. Niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nasseriyah was de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna in de periode januari-augustus 2013 voorts betrekkelijk stabiel. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid-Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...). tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden. Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheidscampagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Irak geen wetten van kracht zijn die een Iraakes staatsburger verhinderen om zich elders op het grondgebied te vestigen. Wel dient een burger hiervoor in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een "residence card" en een voedselrantsoenkaart. Daarnaast dient bij hervestiging autorisatie aangevraagd te worden bij de administratie of de veiligheidsdienst van de regio waar de betrokkene zich wenst te vestigen. Het Iraakse "Ministry of displacement and migration" staat IDP's en teruggekeerde vluchtelingen die niet over bepaalde documenten beschikken bij om deze te bekomen. In Centraal- en Zuid-Irak is het bovendien mogelijk om voornoemde documenten te laten transfereren, waardoor het niet vereist is dat de betrokkene naar zijn oorspronkelijke woonplaats dient terug te keren om de benodigde documenten op te halen.

Vanwege het lagere geweldniveau in het Iraakse zuiden en de economische heropleving in de havenstad Basra is deze regio een mogelijk intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten. Ondanks de heropleving van de olie-industrie in Basra is de socioeconomische situatie in de provincie niet beduidend beter dan elders in Irak. Voor nieuwkomers in de regio zijn familiale, tribale en/of politieke banden dan ook van doorslaggevend bij het bekomen van een job.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Zuid-Irak vestigt. U bent immers een geschoolde Iraakes en een sjiïet die over een ruim familiaal netwerk in Zuid-Irak beschikt. Zo wonen uw twee zussen in Kut: één bij uw oom langs moederskant (haar schoonvader) en uw andere zus bij haar man, die tevens uw neef is. Daarnaast verklaart u nog een oom te hebben in de zuidelijke provincie Qadissiyah en reeds verschillende keren in het zuiden van het land te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p.4 en 10-11). Wanneer u wordt gevraagd naar de mogelijkheid om zich in Zuid-Irak te vestigen, meent u dit enerzijds niet te kunnen doen, omdat de groepering Assaëb Al-Haq u ook daar zou lastigvallen (gehoorverslag CGVS, p.7). Dat uw problemen met deze groepering echter niet geloofwaardig geacht kunnen worden, maakt dat met dit element geen rekening kan worden gehouden. Daarnaast meent u zich niet in Zuid-Irak te kunnen hervestigen, omdat u uw ganse leven in Bagdad woonde, omdat u er geen werk zou vinden en omdat uw familie u maar tijdelijk zou kunnen ondersteunen (gehoorverslag CGVS, p.7). Gezien de tribale/familiale banden die u in Zuid-Irak hebt, kan dit element niet in overweging worden genomen. Er mag bovendien worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in Zuid-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt dat omzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast in asielprocedures en citeert in deze een aantal randnummers uit de *“Guide des Procédures et Critères”*.

Verzoeker stelt ernstige redenen te hebben om aan te nemen dat hij kan worden gedood. Zijn broer, die fysiek sterk op hem lijkt, werd gedood. Bijgevolg is de kans groot dat ook verzoeker zal worden gedood. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn broer bij vergissing en wegens de gelijkenis werd gedood.

Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het kader van zijn eerste asielaanvraag de veiligheidssituatie beoordeelden ten aanzien van Bagdad. Nu de situatie daar in negatieve zin is gewijzigd en er wordt geoordeeld dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verandert het CGVS het geweer ten onrechte van schouder en oordeelt het merkwaardig genoeg dat de subsidiaire bescherming niet meer exclusief ten aanzien van Bagdad moet worden beoordeeld.

De tegenstrijdigheid inzake de dreigbrief vindt verzoeker vergezocht en niet relevant. Hij was bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zenuwachtig en verward omdat hij toen op straat sliep, geen opvang had en stress had om te overleven. Tegenstrijdigheden kunnen trouwens snel worden begaan, ook al spreekt men de waarheid. Zo begaat het CGVS zelf een tegenstrijdigheid, daar waar in de bestreden beslissing staat dat verzoekers advocaat het gehele gehoor aanwezig was, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat deze bij de aanvang van het gehoor nog niet was gearriveerd. Toch mag men uitgaan van de goede trouw van het CGVS en van het feit dat een vergissing werd begaan. Verzoeker vraagt zich af waarom dit dan niet zou opgaan voor hem en betoogt dat het CGVS enige voorzichtigheid aan de dag moet leggen.

Het CGVS houdt volgens verzoeker geen rekening met de fysieke gelijkenis met zijn broer. Hij herhaalt dat de terroristen om die reden een vergissing begingen en voegt een foto en een kopie van de identiteitskaart van zijn broer bij het verzoekschrift (bijlage 4). Hij herhaalt dat de kans groot is dat ook hij zal worden gedood.

Verzoeker wijst erop dat Assaib Al-Haq (AAH) één van de machtigste en gevaarlijkste groeperingen van Irak is en verwijst naar de problemen die hij reeds kende met deze groepering.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij van de drie attesten de originelen niet bijbracht, stelt verzoeker dat hij deze uiteindelijk via een kennis van zijn familie kon bemachtigen. Als bewijs dat deze slechts na het verhoor toekwamen, maakt verzoeker een document van DHL over (bijlage 3).

Verzoeker herhaalt zijn reeds hoger uiteengezette argumentatie inzake de beoordeling van de veiligheidssituatie ten aanzien van Bagdad. Hij betoogt dat het CGVS consequent had moeten zijn en ook in het kader van onderhavige asielprocedure de veiligheidssituatie in Bagdad had moeten beoordelen. Het CGVS stelde in de vorige asielaanvraag zelf dat verzoekers identiteit en herkomst niet worden betwist. Verzoeker verwacht dan ook dat hij subsidiaire bescherming krijgt omwille van de onveiligheid in Bagdad en dat er geen rekening wordt gehouden met de onzekerheden, vaagheden en loutere beweringen van het CGVS met betrekking tot een vestigingsalternatief in Zuid-Irak.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet leggen het CGVS de verplichting op om een concrete en correcte vermelding te maken van alle omstandigheden van de

zaak. Dit is niet gebeurd. Verzoeker citeert een aantal van zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS en betoogt dat de dossierbehandelaar zelf kon vaststellen dat zijn familie niet weg kon uit Bagdad en zich niet kon vestigen in het Zuiden. Dat zijn twee zussen in Kut wonen kan niet worden weerhouden als argument voor een volwaardig vestigingsalternatief. Zij worden beschermd door hun schoonfamilie. Er is geen objectief bewijs voor het gegeven dat verzoeker deze bescherming ook kan genieten. Het is algemeen geweten dat de vrouw in de Arabische cultuur aansluit bij de schoonfamilie. De beslissing is omtrent het intern vestigingsalternatief gebouwd op los zand en vaagheden.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker beroept zich in het kader van zijn huidige, derde asielaanvraag op dezelfde problemen als degene die hij aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag en bouwt hierop voort. Hij stelt dat hij omwille van zijn werk als politieagent naast de reeds aangehaalde problemen met AAH nu tevens problemen riskeert met de Iraakse overheid, en dit omdat hij wordt gezocht wegens desertie en verboden wapendracht.

Dient echter te worden vastgesteld dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag en bij arrest nr. 96 411 van 31 januari 2013 van de RvV werd geoordeeld dat noch aan verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten als politieagent, noch aan zijn asielrelaas geloof kan worden gehecht (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 1). Inzake zijn voorgehouden beroepsactiviteiten werd vastgesteld dat verzoeker kennelijk onwetend was over de graden en de insignes binnen de politie en over het type kogels dat in zijn dienstwapen werd gebruikt, alsmede dat hij voor deze onwetendheid geen afdoende verklaring kon bieden. Inzake zijn asielrelaas werd vastgesteld dat hij verscheidene essentiële elementen uit dit relaas onvermeld liet bij de DVZ.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag en huidige beroepsprocedure op de volgende nieuwe elementen: de overlijdensakte van zijn broer, die door de RvV in het voormelde arrest niet in overweging werd genomen en die hij tijdens zijn tweede asielaanvraag bijbracht, de dreigbrief die en het verzendbewijs van DHL dat hij tijdens zijn tweede asielaanvraag bijbracht (administratief dossier, map tweede aanvraag), drie attesten inzake een gerechtelijke procedure en een verzendbewijs van DHL van 2013 (administratief dossier, stuk 16: documenten), een verzendbewijs van DHL van 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3) en kopieën van foto's en van de identiteitskaart van zijn broer (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

Inzake de overlijdensakte van verzoekers broer, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit de informatie in de map landeninformatie in het administratief dossier (stuk 17) blijkt immers dat zulke documenten in Irak op bijzonder grote schaal worden vervalst en er eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. Bovendien wordt de overlijdensakte niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen vereist is opdat aan dit stuk enige

bewijswaarde zou kunnen worden gehecht. Zelfs indien verzoekers broer zou zijn overleden, dan nog dient te worden opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat diens overlijden enig verband vertoont met het door verzoeker aangevoerde en ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Dit klemt nog des te meer daar het, waar verzoeker andermaal verwijst naar zijn fysieke gelijkenis met zijn broer en stukken neerlegt om deze te staven, niet aannemelijk is dat AAH verzoekers broer louter omwille van deze gelijkenis per vergissing zou hebben gedood. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat AAH steeds heel nauwkeurig tewerk gaat, goed weet wanneer een aanval moet worden uitgevoerd en de plaats en het moment van de aanval goed bestudeert.

De neergelegde dreigbrief betreft een document dat door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst bijgevolg niet kan worden nagegaan. Verzoeker legde blijkens de met recht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af over het bestaan en de aflevering van deze dreigbrief. In zoverre hij deze tegenstrijdigheid op heden tracht toe te schrijven aan stress, zenuwachtigheid en verwarring bij de DVZ, dient te worden vastgesteld dat deze uitleg niet kan worden aangenomen. Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt immers dat hij bij het CGVS na confrontatie met zijn verklaringen bij de DVZ duidelijk aangaf dat de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ de juiste waren en dat er weldegelijk een dreigbrief werd afgeleverd. Hoe het gegeven dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vermeld dat verzoekers advocaat gedurende het volledige gehoor bij het CGVS aanwezig was afbreuk zou kunnen doen aan voormelde tegenstrijdigheid, kan niet worden ingezien. De voormelde vaststellingen volstaan om aan de neergelegde dreigbrief bewijswaarde te ontzeggen, te meer nu deze geheel niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas.

De drie attesten die moeten bewijzen dat er tegen verzoeker klacht werd ingediend wegens desertie en verboden wapenbezit worden tot op heden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, en dit ondanks dat verzoeker in het verzoekschrift beweert de originelen na het gehoor bij het CGVS te hebben ontvangen. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan de neergelegde attesten geen bewijswaarde worden gehecht. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de herkomst van deze documenten. Daarenboven blijkt uit de reeds hoger vermelde landeninformatie dat zulke documenten in Irak op grote schaal worden vervalst en er op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Gezien ook de attesten niet worden neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen, kan hieraan gelet op het voorgaande niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

De verzendbewijzen van DHL bevatten geen gegevens die de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten en asielrelaas zouden kunnen herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Uit de door verweerder bij de nota gevoegde informatie (*COI Focus "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid Irak"* van 21 maart 2014) blijkt dat zich in Irak in 2013 en 2014 een forse toename voordeed van het geweld. Er gingen in de loop van 2013 almaar meer waarschuwingen op voor een herneming van de burgeroorlog die het land in het verleden in zijn greep hield en voor het hervallen van het land in een situatie van veralgemeend sektarisch geweld. De veiligheidssituatie is in en rond Bagdad bijzonder volatiel. De *COI Focus "Irak. Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht – Centraal en Zuid-Irak"* van 4 december 2013, eveneens bij de nota van verweerder gevoegd, wijst erop dat verplaatsingen naar het Zuiden niet zonder gevaar zijn en bemoeilijkt worden door de verslechterde veiligheidssituatie. De Raad acht deze informatie *in casu* niet actueel genoeg om, de algemeen gekende onrustige situatie en de toename van het geweld in Irak mede in acht genomen, te kunnen bepalen of verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar het voorgestelde intern vestigingsalternatief in Zuid-Irak.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 maart 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS